

Demens Mulier

ehk

Hulluseni Viidud Naine

Tuhka Linn

Ma ei mäletanud pikka aega hetki oma lapsepõlvest. Aeg, mis oleks pidanud jääma meelde kui muretu ning päikseline, jättis minusse vaid tühimiku, mida pole keegi suutnud täita. Kasvasin ülesse traditsioonilises peres - ema, isa ja kaks venda. Mu ema ei tahtnud kunagi tütart ning ka isa polnud peale kahte poega minust erilises vaimustuses. Ma olin koorem, mis oli asetatud nelja inimese õlule, kes seda ei väärinud ja olid valmis oma selja murdma, et lihtsalt kandemikohustusest lahti saada.

Tütred polnud ainult minu perekonnas põlu all, nii oli see üle kogu riigi. Jõukamates perekondades said tüdrukud kanda uhkeid kleite ja õppida eraõpetajate käe all pillimängu, aga ka neid ei nähtud kui väärtuslikke inimesi. Pigem olid neid nipsasjakesed, mida aeg-ajalt enda lõbustamiseks mängukannina kasutada võis.

Kui ma sain seitseteist, siis ma teadsin, et vaesusest välja rabelemiseks pannakse mind paari kas jõuka ärimehe või suuri maatükke omava mõisnikuga. Sellised mehed olid valmis maksma hingehinda, et leida endale noor abikaasa, keda siis enda äranägemise järgi ümber kasvatada. Ma olin näinud, kuidas minu küla tüdrukud tulid peale aastakest abielus olemist enda pere külastama ning nende juures polnud midagi, mis oleks kuulunud neile. Nende liigutused olid vaospeetud, nägudel ilutses viisakas naeratus ja silmadest oli kadunud elevus ja sära. Nad ei teinud midagi ilma abikaasa nõusolekuta ja veetsid enamus ajast nende käevangus, silmad langetatud ja viimnegi nahalapp kaetud väärtusliku kangaga.

Mul oli keelatud mõelda tegevustest, mis toimuvad naise ja mehe vahel õhtuhämaruses. Sellest hoolimata olin ma võimeline aru saama, et lahkunud neitsid olid naasnud veriste reite ja tilkuva südamega.

Esmakordselt enda tulevase abikaasaga kohtudes tundsin ma väljakannatamatut soovi kallata ta üle kuuma teega, mis meie vahel asetseva söögilaua peal auras. Ta oli tüüpiline üle söönud keskeale lähenev linnahärra, kes oli iseendast nii suures vaimustuses, et kogu tunni vältel, mis me koos veetsime, rääkis ta ainult endast, enda saavutustest ja enda teenijannast, keda ta kosida tahtis, aga kes teda endale üldse lähedale ei lasknud. Ma ei suutnud takistada end

kadedust tundmast - ka mina oleks palju parema meelega koristanud selle mehe suurt majapidamist kui jaganud temaga voodit ja tulevikus kandnud tema lapsi.

Kui linnahärra, Antonio oli tema nimi, peale meie esmaohtumist lahkus, kuulsin, kuidas ta mind minu vanematele kiitis. Tema sõnul olin ma just täpselt nii vaikne, kui vaja ja täpselt nii ilus, et olla tema kaaslane, aga mitte nii ilus, et teised mehed mind ihaldaksid. Ta pakkus välja, et kohtuks minuga veel kolm korda ning alles peale seda langeks ühele põlvele ja paluks mind endale naiseks. Antonio tundis alati, et ta peab oma ebanormaalsetest ihadest hoolimata säilitama mingisuguse viisakuse. See, et ta mind kohe peale meie esimest kohtumist enda juurde elama ei viinud, oli tema silmis ülim viisakus. See oli miski, mis tema lugematute pattude kõrval säras eredamalt kui päike.

Meie pulmad olid väga tagasihoidlikud. Sõitsime linna, millest sai minu uus kodu, ja läksime linnahalli, kus allkirjastasime abielulepingu. Peale allkirja andmist surus Antonio enda tursked huuled minu omade vastu ja kõik, mida ma suudlemisest teadsin, poleks mind osanud selle hetke jaoks ette valmistada. See suudlus oli märg, tema kare habe tegi mu lõuale haiget ja ma tundsin tarretavat ahastust kui mõistsin, et see tegevus on miski, mida ma pean iga päev taluma hakkama.

Peale paari sekundit, mis tundus minu jaoks kui terve igavik, tõmbus Antonio eemale ja naeratas mulle, endal põsed leegitsevalt punased. Iha tema silmis saatis judinad mööda mu selga alla ja ma tundsin, kuidas pisarad mu silmis anusid väljapääsu.

Koju jõudes nägime, et teenijanna oli selle suure sündmuse jaoks katnud laua toitudega, mida ma polnud kunagi näinud, rääkimata maitsmisest. Teda ennast meie saabumise hetkel kodus ei olnud, aga teadsin, et ta saabub õhtu jooksul. Suures majas Antonioga kahekesi olemine, eriti peale tema hellushetke linnahallis muutis mind ärevaks. Ma polnud valmis pakkuma talle seda, mida ta minult ootas. Ei täna ega ka tulevikus.

Minu õnneks oli nälginud Antonio võimeline mõtlema vaid toidust ja me asusime magamistuppa minemise asemel koos sööma.

See õhtusöök on ainuke asi minu pulmapäeval, mis on ennast minu ajju salvestanud positiivse mälestusena. Kas sellel oli seos sellega, et toidu valmistajaks oli naine, kes oli Antonio majapidamises ellu jäänud ja ma nägin temas eeskuju? Ma ei tea. Mulle aga meeldib mõelda, et saatus tegi kõik endast oleneva, et selle päeva juures oleks ka midagi meeldivat. Midagi, mis lohutaks mind lugematutel päevadel peale seda.

Teenijanna saabuski õhtu jooksul, aga tema tulek ei takistanud Antoniolt viimast lõpuni seda, mille jaoks ta mu endale soetas.

Päev, mil abiellusin, peaks esinema minu loos peatükina, mis pakatab elevusest ja lõputuna näivatest võimalustest. See on aga kõike muud kui seda. Selle päeva eredaim mälestus sisaldab endas hetke, mil Antonio juhatas mind enda magamistuppa, surus mind voodile, rebestas mu riided ning sellega ühes kõik riismed mu tüdrukupõlvest. Ta oli minuga järsk ja hooletu. Mu kaelale ning jalgadele olid tema kätest jäänud sinikad ning ta ei märganud jälgi pisaratest mu näol, mis pääsesid valla peale tema esimest, vägivaldset tõuget.

Ma olin peale seda ööd vaikne ning langetasin enda pilgu iga kord, kui Antoniolt tulemas nägin. Mul oli olnud tükk tegemist, et enda keha tema robustsest aroomist puhtaks saada. Seda, milline inimene ma olin enne tema käte tehtud rüüstetööd, ei saa ma kunagi tagasi. Ma pidin vaikuses ja märkamatuult leinama tüdrukut, kes ma olin ja naist, kelleks ma kunagi ei saa. Ma täitsin kõiki enda kohuseid abikaasana, istusin kolm korda päevas söögilaua taga, vastasin tema sisutühjadele küsimustele ning igal päikeseloojangul esitlesin enda keha toiminguks, mis jättis mu jäsemed siniseks ning hinge ilma tükist, mis mind piisavana tundma pani.

Antonio ei olnud minuga esimestel kuudel vägivaldne, välja arvatud ööpimeduses. Ta suhtles minuga viisakalt, andis mulle ruumi hingamiseks ja tagas mulle kõige hingematvamalt kaunid riideesemed, mida üks naine endale tahta võis.

Alguses kandsin ma kalleid kangaid vaid koduseinte vahel, sest mul ei olnud lubatud väljas käia. Ma olin muidugi pettunud, aga hirm Antonio ees ei lubanud mul enda pahameelt välja näidata. Pealegi oli Antonio lubanud, et minu tutvustamine tema sõprade ringis toimub varsti ja ma peaksin end selleks suureks ürituseks ette valmistama.

See saatuslik õhtupoolik jõudiski kätte neljandal nädalal peale meie abiellumist. Selle päeva hommikul sosistas Antonio teenijannale, et õhtuks peab mu ihu olema kaetud kõige kallima kleidiga mu garderoobist ja mu näolt ei tohi välja paista ükski ebatäiuslikkus. Seejärel vaatas ta mulle otsa, naeratas ja tuhises uksest välja. Teenijanna vilgutas mulle kaastundlikku naeratust ning ma tundsin, kuidas sapp mulle kurku tõuseb. See oli hetk, mil ma teadsin, et miski läheb kohutavalt valesti.

Me jõudsimme mõisasse, kuhu olid kogunenud kõik Antonio sõbrad, alles õhtuhämaruses. Minu tutvustamisele läks oodatust kauem aega ning suure söögilaua taha istudes olid mu põsed pikast naeratamisest kanged. Minu paremal käel istus Antonio, vasakul tema sõber Mark ning üle laua minu ees, Antonio tädipoeg Alex. See polnud tavapärane, et noor naine niimoodi meestest ümbritsetud oli, aga Antonio usaldas neid ning kes olin mina ütlema, et ma tundsin end ebamugavalt.

Ma usun, et me olime põhiroa söömise poole peal, kui ma tundsin kellegi külma kätt enda vasaku reie peal. See oli sinna asetatud teadlikult ning ma tardusin, üritades otsustada, kuidas ennast nihutada nii, et Marki käsi enam minuni ei küündiks. Ma olin kahvli lauale asetanud, et enda tooli liigutada, kui ma nägin, kuidas Mark Alexile kulme kergitab ja Alex seepeale teadlikult muigab. Mu põsed lahvasid punaseks ja ma tundsin, kuidas viha mu rinnus laavana kees. Ma olin siin nende sõbra *abikaasana*, kuidas nad julgesid niiviisi käituda? Peale selle olin ma seitseteist, vaevu naiseikka jõudnud ning need mehed piidlesid mind kui asjakest, mille nad olid endale soetanud ja mille üle oli neil täielik kontroll.

Need mõtted viisid mu murdumiseni ja edasisest õhtust mäletan ma vaid väikeseid osakesi. Hetk, kui ma Marki käe enda reie pealt ära lükkasin ja ta mind raevust särisevate silmadega vaatas. Hetk, mil Alex pöördus Antonio poole ning küsis, kas ta noor naisuke laseb kõigil end niimoodi katsuda. Hetk, mil ma lauast püsti tõusin ja vetsus kogu söödud toidu välja oksendasin. Hetk, mil ma jõudsin tagasi lauda, kus toimus tuline argument, mis lõppes sõnadega Marki poolt: „Vii oma lirva tagasi voodiriiete vahele ning vaata, et ta sealt ei tõuseks enne, kui ta on valmis minu ees vabandama.” Ning viimaks hetk, kui me jõudsimme koju ja Antonio vedas mu elutuppa, kus ta lõi mind senikaua, et ma pidin teda oma nuuksete vahel anuma, et ta lõpetaks.

See õhtu ja Antonio reaktsioon oli esimene kord, kui ma mõistsin, et meestele ei meeldi naised, sest naised on nende silmis midagi väärt. Meestele meeldivad naised, kui need naised on midagi väärt teiste meeste silmis. Ma ei olnud Antonio sõprade silmis midagi väärt - ma olin lihtsalt keha, mis tuli peale kasutamist võimalikult kiiresti kõrvale heita.

Peale seda õhtut mõistsin ma veel midagi. Nimelt, sellise käitumise tolereerimine oleks lõpu leidnud kahe meetri sügavusel, kuhu oli mind seatud magama lõputut und. Seega ma otsustasin, et enne kui Antonio jõuab lisaks kõigele võtta ka mu elu, võtan mina tema maine ja unistused. Ma panen ta kahetsema ning teen kõik endast oleneva, et ükski teine naine ei peaks tema tõttu selliseid piinu taluma.

Antonio maine purustamine oli minu eesmärkidest algusest peale kõige raskem. Kuidas ma leian ülesse saladused, mille ilmsiks tulemisel poleks vaja Antonio surmale kaasa aidata? Vastus sellele küsimusele esitles end mulle äkitselt ja esialgu tundus see hullumeelne. Aga elu polnud minu vastu kunagi helde olnud ning nüüd oli mul võimalus lisaks enda piinade lõpetamisele tõmmata kriips peale ka mind väärkohelnud mehe tulevikule. Otsus oli tehtud. Järgnevate kuude jooksul sooritan ma enesetapu. Minust endast saab põhjus, miks mind nii noorelt mulda sängitatakse.

Ma teadsin, et enesetapp oli patt. Enesetapp saadab selle sooritaja otsejoones põrgusse. Aga ma teadsin veel midagi, mis muutis selle teo minu jaoks väärtuslikuks.

Kuna ma olin naine ja ilmselgelt liiga alandlik ise otsuste tegemiseks, siis keda selle teo tõttu põlastavalt vaadati? Minu abikaasat. „Kuidas ta sai lasta sel juhtuda?” ; „Kuidas too nooruk nii kontrolli alt väljas oli?” ; „Kas ta tõesti ei suutnud leida enda noorele naisele abi, mis ta sellisest jubedast lõpust päästnud oleks?” olid kõik küsimused, mida Antonio selja taga omavahel tulevikus sosistati. Jõukas ärimees, aga naiste taltsutamisel liialt pinnapealne. Liialt aeglase taibuga. Liialt *mehine*.

Ma käisin Antonioga järgnevatel kuudel mitmetel pidudel kaasas. Ma olin vaikne ning leebe, naeratasin tema poole armunult ning kordagi ei näidanud välja enda pahameelt. Ma isegi vabandasin Marki ees. Ma naersin ja osalesin vestlustes, aga tegin kindlaks, et nende vestluste sees oleks hetki, mil ma tardunult kaugusse vaatama jään. Väikesed tõendid tähelepanelikumale vaatajale, et kõik polnud nii lihtne ja roosiline.

Minust pidi jääma mulje kui püüdlükust abikaasast. Ma tahtsin, et võimalikult paljud inimesed näeksid, kui väga ma tahtsin Antoniole meele järgi olla. Ma tahtsin, et nad näeks, kui võimatu see oli. Ma elasin viimased kuud enne enda surma hoolikalt kootud vales, mis oli nii paljude teiste naiste reaalsus.

Minu kauaoodatud surm leidis aset meie abielu viiendal kuul. Ma ei saanud enda tapmisega kiirustada, sest variant, et ma olin kergemeelne juba enne Antonioga abiellumist ei tohtinud minu surma analüüsimisel kordagi esile tekkida. Minu enesetapp pidi jääma täielikult Antonio südametunnistusele ning viis kuud selle kindlustamiseks oli täiesti piisav.

Ma panin selga valge kleidi ning pähe nartsissidest punutud pärja. Ma otsisin ülesse riismed kleidist, milles Antonio mind esmakordselt ära kasutas ning ma rebestasin kleidi, mida ma

kandsin, kui ta minu vastu esmakordselt kätt tõstis. Ma sidusin need kangaribad kokku ning kinnitasin need oma toa laes rippuva lambi külge. Ma tegin mitu sõlme, et minu plaan kindlasti läbi läheks. Enda pead aasast läbi ajades sain ma aru, et mu põsed on märjad. Ma nutsin ning ma polnud ise sellest arugi saanud. Kõigest hoolimata polnud ma valmis elust lahkuma. Kõigest hoolimata ma ei näinud muud võimalust sellest majast lahkumiseks.

Ma tõmbasin aasa enda kaela ümber pingule ning lükkasin kasti, mille peal ma seisin, jalge alt minema. Mu keha jäi kaelast saati põrandale kohale rippuma ning enam ei jõudnud õhk mu ninasõõrmetest kopsudesse. Ma lämbusin ja ainuke tõestus, et ma kunagi üldse eksisteerisin oli minu kangeks jäänud keha ning rusikasse surutud paberilipik, millele oli punase tindiga peale kirjutatud *ANTONIO*.

Ma olin hakkama saanud.